

KAPITOLA PÁTÁ

Probudím se v úplně jiném prostředí, bílá podlaha a bílé zdi.

Už zase.

Tentokrát aspoň nejsem nahá. Ale převlečená, všimnu si. Mám na sobě přílehlavou rezavou blůzu a pískově hnědé kalhoty, volné tak akorát. Oblečení mi popravdě sedí až moc dobře, jako by bylo šité na míru. Dám si dvě a dvě dohromady. Tohle je moje oblečení z McKinley. *Že bych byla tam?* V to se neodvážuju doufat.

Nemarním čas, vstanu a začnu s průzkumem. Místnost vypadá spíš jako zadržovací cela než ložnice: malá, skoro žádný nábytek ani dekorace. Jedny dveře, žádná klika. Vedle je ale něco, co vypadá jako interkom.

Dojdu k němu, zmáčknu černé tlačítko a promluvíím. „Haló? Slyší mě někdo? Jsem vzhůru, jenom aby bylo jasno...“

Bez odpovědi. Ani žádné zapraskání. Kdo ví, jestli to vůbec funguje. To není dobré znamení, ale tlačítko zmáčknou ještě několikrát, pro jistotu. Nebo abych trochu pozlobila toho, kdo mě na druhé straně ignoruje.

Když mě to přestane bavit, rozhlédnu se, co dalšího bych ještě tak mohla udělat.

Už to skoro vypadá, že moje možnosti jsou nula nula nic, ale pak objevím zrcadlo. Tenoučké jako list papíru a odrážející protější zeď, pěkně maskované. Nevšimnu si ho, dokud neprojdou kolem a nezahlédnu záblesk červené. Moje vlasy jsou v tom bledém pokoji jako pěst na oko.

Pomalou se k němu vrátím, jako bych učinila nějaký velký objev.

Je to moje první příležitost prohlédnout si své nové naklonované já. Co já vím, klidně bych mohla vypadat jako vyšinitá nelidská šereda. Příšera.

Zkoumám své rysy, jako bych si procházela kontrolní seznam pro panenku Rhonu Longovou. Vypadá to, že nic nechybí – dvě oči (zelené), průměrný nos a pusa, kulatý obličej. Taky dokonalé zuby (bez nutnosti protřpět polovinu střední s rovnátky). Pihy jsou jiné, tmavší, kaňkovitější, a mám je jenom na pŕlce obličeje, jako dalmatin. Nevím, jestli mě to má pohoršit, nebo zaujmout. Vypadá to zajímavě. Rozhodně... nově?

„Mohlo to být horší,“ pronesu ke svému odrazu. „Mohly jsme skončit jako kyklop nebo tak něco.“ Samuel říká, že o klonování se v učebnicích moc nepíše.

Dojdu k názoru, že ty pihy nejsou tak zlé.

Pořád je ještě zkoumám, když se otevřou posuvné dveře a pohyb doprovází syčení klesajícího tlaku vzduchu. Vejde nějaká žena. Poznávám ji, ale jméno hledám. Platinové vlasy má spletené do jednoduchého copu, který se jí táhne dolů po zádech, a ruce má stisknuté před sebou, jako by u prsou nesla něco důležitého.

Dveře se za ní zasunou skoro hned a uzavřou nás společně vevnitř.

Nemluví, ale začne znakovat rukama. Nejdřív si pomyslím, že to bude dlouhá a rozpačitá konverzace. Ale když gesto zopakuje pomaleji, začnu pomalu chápat. Napotřetí už přesně vím, co říká.

Vypadáš úplně jako ona.

„To slýchám poslední dobou často,“ odpovím se svou typickou neomaleností a ona se usměje, takže je buď jen nemá, nebo i hluchá, ale umí odezírat ze rtů. Něco mi říká, že je to ta druhá možnost.

Pamatuješ si mě?

Jo, to je ta milionová otázka, co? Jsem ráda, že tentokrát se

mi podaří přiřadit k obličejí jméno, aniž se musím ptát nebo čekat, až mi ho někdo prozradí. „Hanna?“ zkusím skoro na jistotu.

Sytě oříškové oči se jí naplní lesklými slzami. Je vysoká a má dlouhé nohy, takže udělá dva kroky a je u mě a obejmeme mě jako dávno ztracenou sestru.

Jako by se ve mně odemkl nějaký sejf a já z něj vytáhla několik vzpomínek z posledních pěti let, od té doby, co jsem Hannu poznala. Potkali jsme se po konci světa, ale naše přátelství se na něm nezakládá. Pamatuju si příjemné chvílky, jako například večere v jídelně a její úžasné parodování celebrit z dávné minulosti, vymyšlených postav, a dokonce i našich kolegů. Obzvláště dobře se jí dařil Camus, i s přízvukem a vším ostatním, a on na to vždycky reagoval strnulým úsměvem.

Taky si ale pamatuju horší časy. Jak Hanna při útoku přišla o sluch a jak jsme se společně naučily znakovou řeč. Nechtěla jsem, aby si připadala osamělá. Teď je tady a moji laskavost mi oplácí.

Stisknu ji trochu pevněji.

Samuel říká, že paměť máš trochu – zarazí se a zamyslí – porouchanou. Bála jsem se.

„Samuel,“ vybavím si les a stroje. Skoro se bojím se zeptat, co s ním je. „Takže je v bezpečí? Zní to, jako že jsi s ním mluvila. Je v pořádku?“

Hanna se trpělivě usměje a nahlas řekne: „Zpomal.“ Uvědomím si, že mluvím moc rychle na to, aby stíhala odezírat – vidí jenom změť znepokojených slabik. *Je v pořádku*, dodá rukama a dá najevo, že znakování je jí příjemnější. Pamatuju si na prvních pár měsíců po tom, co se jí to stalo, jak jí vadilo, že si s nikým nedokáže normálně popovídat, buď mluvila moc nahlas, nebo moc potichu. Její hlas pro ni přitom byl tak charakteristický. Ale nějak se jí podařilo stát se někým jiným. Kdo ví, jestli to takhle zvládnou i já.

„Mohla bych ho vidět?“ zeptám se.

Úsměv jí z tváře zmizí a zavrtí hlavou.

„Proč ne? Říkalas, že je v pořádku...“

Jo, ujistí mě, i když si myslím, že neříká celou pravdu. *Víceméně.*

„Víceméně? Co tím myslíš?“

„Podává hlášení radě.“ Vysloví to nahlas, možná si říká, že bych nerozuměla těm složitým znakům.

Podává hlášení. Vím, co to znamená: problémy.

Na myslí mi vytane politická struktura a historie základny McKinley, tak trochu nesouvisle, jako bych si najednou uprostřed dne vybavila nějaký sen.

Pamatuju si tohle: radu jsme založili s Camusem jako takovou provizorní válečnou vládu asi dva roky po začátku války, když už Spojené státy přestaly být tak docela spojené a státy nepatřily lidem. Jejím smyslem bylo poskytnout trochu demokracie, řádu a hlavně vedení, protože naše ubohé vojenské skupiny tehdy byly spíš domobrana, která si na vojáky jen hraje. Postupně, jak se objevovala další centra lidského odboje, se z ní ale stala centrální vláda nejen pro McKinley. Jestliže je McKinley nejúdernější pěstí severoamerického vojenského úsilí, rada je jeho mozkiem, který rozhoduje, kdy a kam udeřit.

To, že byl Samuel předvolán, aby podal hlášení, nevěstilo nic dobrého – ani pro jednoho z nás. V době, kdy se k tomu nikdo moc neměl, jsme s Camusem převzali vedení skoro automaticky – hlavně teda já, protože já jsem z nás dvou ten extrovert a rada byla tak trochu moje duchovní dítě –, nevím ale, co se během mé nepřítomnosti změnilo. Příroda nemá ráda bezvládí, a jestli jsem se jakožto dcera političky něco naučila, tak to, jak náhle může člověku moc vyklouznout z rukou. Takže si říkám: jsem pořád ještě velitelkou základny McKinley? Mám tady ještě rozhodující hlas? Nebo moji roli převzal někdo jiný? Někdo mívá... mrtvý? A technicky vzato,

pokud tomu tady pořád ještě velím, má vůbec rada právo mě tady držet?

Než se Hanny začnu vyptávat nebo osnovat plán, jak Samuelovi pomoci, s trhnutím se zarazím.

„Camus je tu,“ přemýšlím nahlas. Samozřejmě. Kde jinde by byl?

Hanna pomalu přikývne.

V krku cítím knedlík. „Chci ho vidět.“ Ne. Doopravdy chci jen vědět, proč se na mě ještě nepřišel podívat.

Zkříví rty a znovu zavrtí hlavou. Víím, že bych to měla přijmout jako odpověď, ale nestačí mi to. Netáhla jsem se pěšky přes půl Aljašky a neskončila několikrát skoro mrtvá, jen aby mě ignorovali bez jakéhokoli vysvětlení. Řeknu to Hanně a zeptám se jí, jestli jsem v tom případě vězeň.

Ne, odpoví. „Ne tak docela.“

Jsem ráda, že neslyší můj tón, protože je nepřátelský. „A co teda tak *docela* jsem?“

Její výraz balancuje mezi vinou a smutkem. *To se právě snaží rozhodnout.* Ani to nemusí říct nahlas, a stejně to zabolí. Jako bych byla nějaká nebezpečná stvůra, která nesmí mezi lidi.

„Musím mluvit s Camusem,“ prohlásím nakonec přes ten knedlík v krku. Jsem přesvědčená, že to všechno nakonec dopadne dobře, jen když ho uvidím a budu s ním moct mluvit. Poznám mě. „Prosím, Hanno.“ Hlas mi přeskočí a já jsem znovu ráda, že mě neslyší.

Když Hanna přemýšlí, co říct, rozprostírá se ve mně věčnost. Pak se otočí a podívá se nahoru do rohu místnosti.

O chvíli později se dveře s přízračným výdechem odsunou.

Pokyne mi, abych ji odemčenými dveřmi následovala, a já to bez váhání udělám. *Pamatuješ si, kudy ke generálnímu štábu?* zeptá se.

Přikývnu. Sice si to nepamatuju, ale čekám, že někde najdu nějakou ceduli nebo tak něco.

„Nečekej, že tě přivítají s otevřenou náručí,“ varuje mě, naposledy obejmě a jemně postrčí ke svobodě.

Hned venku stojí stráž, holohlavý muž asi tak v Hannině věku, třicátník. Rankin se myslím jmenuje. Těžko zapomenout takovou naleštěnou kopuli. Mám strach, že mě Rankin zase zamkne, ale on po mně jen blýskne úsměvem a přezíravě zasalutuje a pak už dělá, že mě nevidí.

Podobné je to i cestou nekonečným bludištěm chodeb uvnitř McKinley. Lidé na mě nepokrytě civí, ale nikdo se mě nepokusí zastavit. Někteří hledí s nevinnou zvědavostí, občas trochu nedůvěřivě. Jiní vypadají, že se mě trochu bojí. *Rhona Longová*, říkají si určitě. *Zpátky ze záhrobí*.

Ne tak úplně pravda, ale ani ne tak úplně lež.

Vzpřímeně a se vztyčenou bradou se tvářím, jako bych sem patřila. Tohle je můj domov. Patřím sem. *Patřím sem*. Znovu a znovu si to opakuju a dodává mi to sebedůvěru.

Základna je osmiúhelníková a spleť, což má dobrý důvod. Byla postavená už před válkou, jako duchovní dvojče Pentagonu, který byl později zničen. Než jsme sem přišli, nikdo tu neobýval, protože prezidenta i jeho vládu zmasakrovali při překvapivém útoku na Washington a stroje poté systematicky vyhledávaly a likvidovaly další politiky, počínaje od těch nejvýše postavených. Nedostali žádnou šanci utéct do bezpečí hory. Měli jsme s Camusem velké štěstí, že jsme se ze Seattlu evakovali společně s těmi několika málo přeživšími, co o McKinley věděli. Alespoň takhle si to představuju na základě těch pár vzpomínek, které na tu dobu mám. Dokud mě někdo neopraví, budu to považovat za pravdu.

Pokud mě paměť neklame, McKinley má pět pater, oddělených od sebe několika metry kamene a ledu, které je chrání před útokem shora – i když to naštěstí zatím nebylo potřeba. Hora Denali nad námi – původně Mount McKinley – slouží nejen jako ohromný přírodní štít, ale také jako další preventivní opatření proti tomu, aby nás stroje detekovaly. Alespoň

zatím. Nejsem si jistá, jak je možné, že tohle místo ještě nebylo prozrazeno, na rozdíl od jiných, důležitějších věcí, ale – darovanému koni na zuby nehleď.

Najít generální štáb mi trvá zhruba patnáct minut, a to jdu téměř na jistotu – příhodně jsem na stejném patře. Dvojitě dveře a dva vojáci, kteří je hlídají, jsou to jediné, co mě dělí od rady uvnitř. A Camuse.

Vrátím se za roh, než si mě vojáci všimnou. Najednou jsem nervózní. Nejistá. Za tuhle polízanici vděčím jen svojí spontánnosti. Koušu se do rtu, přežvykuju všechny své pochybnosti. Mám pár vteřin, abych se rozhodla, co dál, ale nakonec zvítězí moje netrpělivost. Už na odpovědi nechci čekat.

Přistoupím ke dvěma svědomitě hlídkujícím strážným. Nebudu jim zbytečně prozrazovat svoje jméno, když nemám ponětí, jak si tady vlastně stojím.

„Poslal pro mě Camus,“ oznámím jim.

„Ne, neposlal,“ opáčí muž vpravo. Je obrovský, stavěný jako řecká socha, tmavý mramor a kamenný výraz. S takovým polovičatým klonem, jako jsem já, by si poradil hned, ale on mě jen ostražitě pozoruje.

„No dobře,“ přiznám. „Neposlal. Ale pošle. Berte to tak, že jsem jen dorazila o trochu dřív.“

„Máme rozkazy. Nikdo bez bezpečnostního oprávnění nejvyššího stupně nesmí dovnitř ani ven,“ informuje mě ten druhý, menší strážný. Řekne to překvapivě tiše, skoro až uklidňujícím hlasem, který by se hodil spíš k psychologovi. *A jak se kvůli tomu cítíte?* V očích má další slova, nevyřčená. Oba na mě hledí s očekáváním. Připomíná mi to takové ty sny, kdy jste u zkoušky, na kterou jste se neučili. Co mám teď udělat?

Bezpečnostní oprávnění...

Napadá mě jenom jedna oprávněná osoba, která je teď ochotně k dispozici. Asi přišel čas zjistit, jak na tom tady jsem. „Mám pořád oprávnění nejvyššího stupně?“

„Oprávnění velitelky Longové je stále aktivní,“ sdělí mi socha.

„Dobře.“ Pohlédnu na identifikační konzoli na zdi a pak zpátky na strážné, kteří zůstávají překvapivě v klidu na to, že jsem vlastně tak trochu uprchlý vězeň. „Dovolíte?“

„Bude-li vám přístup odepřen, budete se muset vrátit na celu.“

„Beru to jako souhlas,“ přitisknu dlaň ke čtečce, než si to stihnou rozmyslet. Na špičce jednoho prstu ucítím lehké bodnutí a čekám na výsledek. Tři páry očí pozorují černou obrazovku, na které probíhá ověření DNA. *Doufám, že si Samuel o těch identických genech nevymýšlel.*

Ozve se tiché pípnutí a na obrazovce se rozsvítí zelený nápis:

RHONA LONGOVÁ ROZPOZNÁNA PŘÍSTUP UDĚLEN

Oba vojáci se okamžitě postaví do pozoru a ruce jim na pozdrav vyletí k čelům. Usměju se na ně, ještě někdo tu zůstal loajální bývalému vedení. „Pohov,“ řeknu jen trochu rozpačitě. I když se mi paměť pomalu vrací, bude to chvíli trvat, než se dostanu zpátky do praxe – pokud teda vůbec rada přijme mou identitu tak ochotně jako tihle dva.

Zhluboka se nadechnu, narovnáám si blůzu. Těžko věřit, že jediné, co teď stojí mezi mnou a Camusem, jsou jedny neprůstředné dveře. V porovnání se smrtí se to zdá jako nic. Rozvážně se poplácám po stehnech.

Nejsem připravená.

Jsem.

Ne, nejsem.

Ale ano, jsem.

Dokud mám kuráž, aktivuju mechanismus dveří. Skoro neslyšně se otevřou a já vklouznu dovnitř v naději, že na sebe neupoutám moc pozornosti.

Poradní místnost je docela velká a až na pár obrazovek s anatomickými údaji, které zabírají stěny od podlahy až ke stropu, v ní není žádné vybavení. Pohled mi brzy padne na střed místnosti, které vévodí kulatý stůl jako z artušovských legend. Kolem něj jen asi patnáct židlí. Málokdy jsou obsazené všechny, ale dnes moc volných míst nezbyvá.

Nejdřív najdu Samuela. Sedí na protější straně stolu pod nevlídným, nepřírozeným světlem zářivek. Na dolní čelisti má tmavou, nafialovělou modřinu a ruku má v sádře zavěšenou v popruhu. Opírá se o stůl, vypadá unaveně. Ale je naživu a za to jsem vděčná.

A hned vedle něj sedí Camus, který si mě ještě nevšiml.

Zírám na něj, nemůžu si pomoci. Černé vlasy má delší, než když jsem ho viděla naposledy, skoro až k ramenům, konečky se mu krotí. Nevím, proč si zrovna tohohle všimnu jako první, zaměřím se na to, jako by to bylo nějak významné. Takhle zboku má výrazný profil, štíhlý a tak nějak tvrdý obličej, skoro jako dravec. Pohledný a hrdý.

Samuel mu něco řekne, nevím co, a Camus sraští čelo, nemůže se rozhodnout. Do očí mu moc nevidím a má je příliš tmavé na to, abych poznala jejich barvu, ale vím, že jsou zelené: nejjasnější barva, jakou si pamatuju. A nakonec se mu podívám na rty, které posledně, přitisknuté na ty mé, chutnaly po soli a krvi a žalu. Něco jimi říká, taky to neslyším, radí se důvěrně se Samuelem, který si mě konečně všimne.

„Rhono!“ vyhrkne překvapeně.

Teď už pozornosti neuniknu. Jakmile mě členové rady spatří, kolem stolu se roznese šepot, jako by si všichni najednou potřebovali něco říct. Nevadí mi to. Na jejich místě bych byla taky zvědavá. Zatím čekám, než mě vezme na vědomí jediný člověk, na kterém záleží.

Podívej se na mě, Camusi. Jenom se na mě podívej.

Přes moji tichou prosbu je Camus ten poslední, kdo mi začne věnovat pozornost, a to jen minimální. Letmý pohled.

Jeho neutrální výraz mě zabolí, je to mnohem horší, než kdyby vyjádřil odpor nebo hrůzu.

Jako bych nebyla nijak výjimečná, ne pro něj. Už ne.

A když odvrátí pohled, aby dokončil větu, je mi na nic. Připadám si odvržená.

Chvilí uvažuji, že bych se vytratila zpátky do cely, ale to tak úplně nejde. Místo toho si sednu na jedinou volnou židli mezi „Macukiho“ a o něco obyčejněji pojmenovaného „Jonese“ (jména si přečtu na jejich armádních nášivkách). První mi zdvořile nabídne vodu, ale druhý se neklidně odtáhne, jako bych byla nakažlivá. Milé.

„Takže,“ přeruším šum. Třesou se mi ruce, schovám je do klína pod stůl. „Estráda může začít. Určitě máte spoustu otázek a chcete na ně znát odpověď. To já taky.“

Trochu se narovná, když se na mě Camus zase podívá.

Řekni něco, žadoním pohledem.

Beze slova se postaví a jako vlna kolem stolu se začnou zvedat i všichni ostatní. Jediný, kdo nevstane, je Samuel, který zůstane ztrápeně sedět.

„Budeme pokračovat později,“ oznámí Camus a potlačuje svůj britský přízvuk, aby na téhle základně, kde převažují Američané, tolik nevyčníval. *Bývalí Američané*, napomenou se. „Rozchod.“

Místnost se vyprázdní a zůstaneme jen my tři.

„To nebylo potřeba,“ pootáčím se nervózně na židli. To je mi teda setkání. Teď už jenom čekám, co si na mě Camus připravil, aby mě dorazil.

Camus ale neřekne ani slovo. Nijak mě nekárá, nekřičí, nedělá nic, na co bych mohla zareagovat slovy či sliby. Prostě odejde. Z té lhostejnosti mě mrazí. Nevím, co si o tom myslet, co si mám myslet o tom neústupně se tvářícím cizinci, který obsadil tělo mého milovaného.

Samuel přijde ke mně a sedne si. Neslyšela jsem ho vstát. Pár minut tam sedíme a nic neříkáme. Cením si toho, že se

mě nesnaží rozmluvit, ale nakonec to ticho nevydržím. Začne se ve mně ozývat minulost: otvírají se staré rány, ale tentokrát krvácím kvůli příjemným vzpomínkám.

„Už se mi můžeš omluvit,“ pronesu k Samuelovi tichounce. „Vím, že na to čekáš.“

„Nečekal jsem, že to proběhne takhle,“ řekne. „Zatím to nevypadá, že by tě hned přijali zpátky jako velitelku. Nejdřív se chtějí ujistit, že jsi... že jsi to ty a že to velení zvládneš.“

„Jak jako *ujistit*?“

„Neboj. Bude stačit pár testů.“

„Pár testů.“ Skoro se zasměju. Copak už jsem nebyla otestovaná až až?

Zavřu oči a snažím se sebrat, zdá se mi, jako bych to dělala už postě. Pomalu vydechnu.

„Dobře,“ souhlasím.

Co jiného říct?

Když jsme hotovi, vojáci na stráží u vchodu doprovodí Samuela a mě k našim zadržovacím celám. Všimnu si, že ta jeho je hned vedle mé. Hryzne mě svědomí. To já nesu odpovědnost za ty potíže, které teď má, i když zatím nevím, o co jde. Přesto mě uklidňuje vědomí, že je poblíž.

„Dobrou noc,“ popřeje mi, než se rozdělíme.

„Dobrou noc,“ odpovím mechanicky.

Uvnitř mě čeká další překvapení. Hanna si tam nachystala lehátko na spaní a tváří se, že chce strávit noc u mě. Když mě uvidí, usměje se.

Až tak zlé? znakuje. Přikývnu. Nutno říct, že mě varovala, ať nečekám vřelé uvítání. „To mě mrzí. Pyžamová party?“

„Možná příště,“ odpovím, ale jsem ráda, že stejně zůstane.

Lehnu si na postel, chci spát a zapomenout, ale nedaří se mi ani jedno. Místo toho se mi v hlavě hromadí myšlenky jako polámané klacíky u bobří hráze: otázek je vždy víc než odpovědí. Snažím se přemýšlet racionálně, ale nejde to moc snadno, když jsem tak blízko problému. Když *já* jsem ten problém.

Už to své trápení nemůžu držet uvnitř, a navíc se mi vůbec nedaří usnout, takže Hannu dloubnu nohou do ramene. Tlesknutím rozsvítí jako kouzelník, co se chystá zahájit představení.

„Camus mě nesnáší?“ zeptám se

Ne, zaznakuje Hanna. Jenom brozně miloval ji.